

Arrest

nr. 192 798 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Marjankhel (dorp Toto, district Sherzad, provincie Nangarhar). U ging tot en met de zevende graad naar school in Marjankhel en ging vervolgens naar school in Sre, waar u studeerde tot en met de negende graad. U bent twintig jaar oud. Een tweetal jaren geleden bezocht u uw oom X in Kaboel. Hij is de leider van een Afghaanse politieke partij, genaamd de ‘Afghan Mellat’. Toen u terugkwam van Kaboel, werd u door de Taliban beschuldigd van spionage. Tijdens uw verblijf in Kaboel voerden de Amerikanen namelijk een bombardement uit in ‘Termai’, waarbij een twintigtal Talibanleden stierven. Onder hen was de Talibanleider uit uw dorp, genaamd Khater, die u voor diens dood aanmaande om aan te sluiten bij de strijd tegen de regering. De Taliban meende dat u uw oom X informatie doorspeelde zodat deze aanval

van de Amerikanen kon plaatsvinden. Op 16.01.1394 (=5 april 2015) ontving u een brief van de Taliban waarin u werd opgeroepen om te verschijnen voor de rechtbank van de Taliban.

U dook onder in het huis van uw oom aan moederszijde te Raman Khel. Uw vader bereidde uw vertrek voor en één maand na het incident verliet u Afghanistan. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en Hongarije kwam u in Duitsland aan. In Hongarije werden op 19 augustus 2015 uw vingerafdrukken genomen. Door ziekte verbleef u twee maanden bij uw neef W.(...) te Frankfurt. U reisde hierna door naar België en kwam aan op 1 november 2015. U vroeg asiel aan op 10 december 2015.

Een vijftal maanden geleden kwam de Taliban naar uw huis in Toto, op zoek naar u. Ze smeten toen een bom naar uw huis, waardoor uw broer zijn handen verbrandde.

Uw vader woont nog steeds in Toto en uw andere gezinsleden, met name uw moeder, broer en twee zussen, verblijven in het huis van uw oom X te Jalalabad.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, omdat u vreest dat de Taliban u zal terechtstellen en vervolgens vermoorden omwille van vermeende spionage. Gezien uw betrokkenheid bij de politieke partij van uw oom bent u des te meer een doelwit.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, een kopie van de partijkaart en een kopie van het paspoort van uw oom X, een kopie van de huidige en de vorige partijkaart van uw vader, een kopie van het paspoort van uw neef W.(...) S.(...), een dreigbrief van de Taliban en een kalender van de politieke partij 'Afghan Mellat'. Een week na het gehoor voor het CGVS heeft u via e-mail nog vijf foto's en een videofragment aan het CGVS overgemaakt. U wil hiermee aantonen dat uw broer bij een aanval van de Taliban gewond geraakte.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde feiten.

U verklaart dat uw problemen ontstonden nadat de Taliban u van spionage verdachten. U zou namelijk informatie hebben doorgespeeld aan uw oom, X, en deze informatie zou er toe hebben geleid dat de Amerikanen een aanval pleegden op de Taliban. Het CGVS ziet niet in waarom men het verband zou leggen tussen uw bezoek aan een oom in Kaboel en een luchtaanval tegen de Taliban ergens in Afghanistan. Een dergelijke beschuldiging, louter en alleen omdat u X in Kaboel zou hebben ontmoet, is weinig plausibel.

Bovendien is het bevreemdend dat u beschuldigd werd van het doorspelen van informatie over de Taliban maar dat uw kennis in verband met de Taliban net zeer gebrekkig is. Zo wordt u gevraagd naar andere Talibanleden in uw dorp en geraakt u niet verder dan een drietal leiders op te sommen die 'lang geleden' uw dorp regeerden (CGVS, p.18). Gevraagd naar andere incidenten in uw regio geraakt u niet verder dan vage herinneringen aan twee bomaanslagen jaren geleden (CGVS, p.11). Deze weinig aannemelijke aanleiding voor de bedreigingen die u aanhaalt, leiden er dan ook toe dat het CGVS ernstige twijfels heeft bij de bedreigingen zelf.

Verder is het opvallend dat uw kennis omtrent deze aanval van de Amerikanen eveneens bijzonder gebrekkig is. U beweert dat twintig Talibanleden stierven in deze aanval. Gevraagd wie deze personen waren, kan u alleen de Talibanleider van uw dorp, genaamd Khater, benoemen (CGVS, p.19). Verder stierven 'andere Talibanleden die onder Khater zijn bevel stonden' (CGVS, p.19). Gezien u verklaart dat Khater alleen maar de controle had over uw eigenste dorp (CGVS, p.18), kan men redelijkerwijs verwachten dat u meer informatie kan geven over de identiteit van de andere Talibanleden die in deze aanval stierven. U verklaart verder niets te weten over de aanval, zelfs niet of het Afghaanse leger bij deze aanval betrokken was (CGVS, p.19). Voor iemand die dergelijke beschuldiging naar zijn hoofd werd geslingerd kan worden verwacht dat u beter op de hoogte zou zijn van deze aanval en de gevolgen ervan. Dergelijke onwetendheid ondermijnt des te meer de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over de chronologie van de gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden nadat u terugkwam van Kaboel. Zo geeft u aan tijdens uw eerste gehoor, op DVZ, dat u werd beschuldigd van spionage bij terugkomst in uw dorp en vervolgens onderdook. Expliciet stelde u dat er ondertussen een brief kwam via de imam van de moskee (vragenlijst, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u daarentegen dat u op de hoogte werd gesteld van deze beschuldiging via de brief die u voorlegt. Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaring, blijft u echter vaag over het exacte verloop van de gebeurtenissen. Zo stelt u eerst dat u inderdaad de brief pas ontving ná dergelijke beschuldigingen om dan vervolgens te ontkennen dat u benaderd werd. Vervolgens verwijst u dan weer naar een vaag gerucht over u die informatie zou hebben doorgespeeld

aan de overheid (CGVS, p.20). Dergelijk vaag en inconsistent relaas ondergraaft uw geloofwaardigheid verder.

Bij de bedreigingen die u ontving vóór de aanval van de Amerikanen op Khater plaatsvond, plaatst het CGVS eveneens grote vraagtekens. Zo stelt u dat Khater u vroeg om voor hen te gaan werken, en dit omdat uw ooms actief waren in de politiek en ze daarom als 'niet-moslims' worden aanschouwd (CGVS, p.17). U beweert dat u hen simpelweg antwoordde dat u dit niet wou (CGVS, p.17), een eerder onwaarschijnlijke repliek tegenover een persoon van wie u beweert dat hij al ettelijke moorden op zijn naam heeft staan (CGVS, p.18). Hiernaast kan men verwachten dat u reeds eerder stappen zou hebben ondernomen om uw geboortedorp te ontvluchten, moest de Taliban effectief getracht hebben u te rekruteren. Hierdoor kan het CGVS aldus geen geloof hechten aan de bedreigingen die u eerder al zou hebben ontvangen.

Bovendien is ook uw gebrekkige kennis omtrent deze Khater merkwaardig. Hoewel u hem persoonlijk beweert te kennen, hij is namelijk verre familie en woonde in uw dorp (CGVS, p.18), kan u maar erg weinig informatie over hem geven. U komt namelijk niet verder dan de verklaring dat hij de leider was van de Taliban in Toto (CGVS, p.18). U kan geen antwoord geven op de vraag hoeveel Talibs onder zijn gezag vielen, noch kan u met zekerheid de naam van diens weduwe geven (CGVS, p.18). Hiernaast kan u geen antwoord geven op de vraag of hij verantwoordelijk was voor specifieke aanslagen in uw regio. Uw antwoord dat hij vele mensen zou vermoord hebben in uw dorp en altijd aan het vechten was met de overheid (CGVS, p.18), is daarbij veel te vaag en wijst er eerder op dat u terugvalt op de algemene kennis die men kan hebben omtrent de Afghaanse Taliban. Uit dit alles concludeert het CGVS dat u geen directe bedreigingen ontving van een Talibanleider genaamd Khater noch dat u een ernstige vrees hebt tegenover de Taliban.

Verder beweert u een doelwit te zijn van de Taliban omdat u banden hebt met de politieke partij van uw oom, X. Het CGVS kan geen geloof hechten aan de ernst van deze aangehaalde vrees. Zo stelt u niet alleen dat u geen lidkaart heeft (CGVS, p.21), maar kan u werkelijk niets vertellen over de politieke partij in kwestie (CGVS, p.7). "Voor zover ik weet is het een politieke partij", is het enige dat u laat optekenen (CGVS, p.7), wat er zeer duidelijk op wijst dat u maar matig geïnteresseerd bent in Afghan Mellat. Bovendien is het opvallend dat u tijdens uw interview op DVZ expliciet aangeeft dat u niet actief bent bij een organisatie of politieke partij (vragenlijst, vraag drie), noch enig gewag maakt van uw politieke affiliatie als zijnde de oorzaak van uw problemen (vragenlijst, vraag vijf). Dit maakt dat het CGVS uw politieke betrokkenheid dan ook niet geloofwaardig acht.

Verder is het verwonderlijk dat u verklaart dat uw vader tot op de dag van uw gehoor op het CGVS in uw geboortedorp zou wonen, dit terwijl zijn zoon zou worden gezocht door de Taliban en de rest van zijn gezin naar Jalalabad zou zijn gevlucht na een bombardement op jullie huis een vijftal maanden geleden. Men kan verwachten dat ook hij reeds de nood zou gevoeld hebben om te vluchten. Bovendien verklaart u niet te weten of uw vader problemen ondervond voor of na het bombardement op uw huis (CGVS, p.16 & 18). Hij zou dergelijke informatie achterhouden om u niet ongerust te maken (CGVS, p.16). Gezien uw veelvuldige contacten met uw gezin (CGVS, p.6) lijkt het ongeloofwaardig dat u niet op de hoogte zou worden gesteld van dergelijke confrontaties. Uw verklaring kan aldus niet als afdoende worden beschouwd.

Verder dient te worden opgemerkt dat u zich gedurende uw gehoor op het CGVS ook wat andere aspecten van uw relaas betreft niet altijd betrouwbaar opstelt. Zo wijzigt u de huidige locatie van uw moeder, broer en twee zussen van Toto naar Jalalabad (CGVS, p.6 & 16), geeft u eerst aan nooit in Jalalabad te zijn geweest (CGVS, p.4) om hier, na een confrontatie met uw facebook-profiel, op terug te komen en toe te geven dat u er wel een paar keer bent geweest (CGVS, p.13 & 15). Dergelijke wijzigingen ondermijnen des te meer uw algemene geloofwaardigheid.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van

uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 3 oktober 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul dat tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat bepaalde buitenwijken van de stad in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar liggen. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de

stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berrmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo bent u opgeleid en ging u tot en met de negende graad naar school (CGVS, p.8).

Voorts blijkt dat u beschikt over een aanzienlijk netwerk in Jalalabad. Zo kan het CGVS uit uw vriendenlijst op uw facebook-profiel afleiden dat u een niet verwaarloosbaar aantal contacten heeft die in Jalalabad wonen of studeren (zie administratief dossier). Hiernaast wonen uw moeder, broer en twee zussen er ook, in een woning van uw oom nabij de universiteit van Jalalabad. U liet zich op deze locatie fotograferen en gebruikte de foto zelfs een tijdlang als uw profielfoto. Daarenboven geeft u zelf aan op uw facebook-profiel dat u afkomstig bent van Jalalabad, wat er op wijst dat u minstens een bepaalde affiniteit met de stad hebt (zie administratief dossier). Het CGVS kan alleen maar concluderen dat u niet alleen over een netwerk beschikt in Jalalabad, maar daar tevens op de materiële steun van uw oom kan rekenen.

Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die tot de Pasjtoense meerderheid behoort en die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen stelde u dat de Taliban de controle heeft over heel Afghanistan en dat ze u aldus overal zouden vinden, omdat u nu eenmaal beschuldigd werd (CGVS, p.21). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Daarenboven stelt het CGVS zich vragen bij uw werkelijke nood aan bescherming. U stelt voorafgaand aan uw asielaanvraag in België twee maanden bij uw neef in Duitsland te hebben geleefd. Voor iemand die werkelijk een nood aan bescherming heeft is het bevreemdend om deze niet onmiddellijk in te roepen. Bovendien had u deze nood aan bescherming eveneens in Duitsland kunnen vragen. Gevraagd achter waarom u dit niet deed, antwoordt u dat u van België houdt (CGVS, p.20), een verklaring die niet als afdoende kan worden gerekend voor iemand die zich op internationale bescherming wil beroepen.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit die in deze beslissing niet betwist wordt. De kopie van de partijkaart en de kopie van het paspoort van uw oom X, de kopie van de huidige en de vorige partijkaart van uw vader en de kopie van het paspoort van uw neef W.(...) S.(...) bevestigen de identiteit en het lidmaatschap van uw familieleden. Echter, hiermee wordt nog niet aangetoond dat u ook maar iets met Afghan Mellat te maken heeft, laat staan dat deze documenten bewijs leveren voor uw beweerde problemen met de Taliban. Dezelfde opmerkingen kunnen worden gemaakt bij de kalender van "Afghan Milat". Ook deze kan uw geloofwaardigheid niet herstellen. Wat betreft de dreigbrief van de Taliban, dient te worden opgemerkt dat dergelijk document uw relaas slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De foto's en het videofragment waarop een kind (volgens u uw broer) te zien is met verwondingen, zijn evenmin bewijskrachtig. Ook al zou worden aangenomen dat de jongen in het videofragment effectief uw broer is, dan nog kan men gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemen dat deze persoon deze verwondingen opliep ten gevolge een bombardement op uw huis.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat een enig middel blijkt te zijn beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van "de materiële motiveringsverplichting", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de zorgvuldigheidsverplichting", en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de

beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde feiten.

U verklaart dat uw problemen ontstonden nadat de Taliban u van spionage verdachten. U zou namelijk informatie hebben doorspeeld aan uw oom, Stana Gul Sherzad, en deze informatie zou er toe hebben geleid dat de Amerikanen een aanval pleegden op de Taliban. Het CGVS ziet niet in waarom men het verband zou leggen tussen uw bezoek aan een oom in Kaboel en een luchtaanval tegen de Taliban ergens in Afghanistan. Een dergelijke beschuldiging, louter en alleen omdat u Stana Gul Sherzad in Kaboel zou hebben ontmoet, is weinig plausibel.

Bovendien is het bevreemdend dat u beschuldigd werd van het doorspelen van informatie over de Taliban maar dat uw kennis in verband met de Taliban net zeer gebrekkig is. Zo wordt u gevraagd naar andere Talibanleden in uw dorp en geraakt u niet verder dan een drietal leiders op te sommen (...)(CGVS, p.18). Gevraagd naar andere incidenten in uw regio geraakt u niet verder dan vage herinneringen aan twee bomaanslagen jaren geleden (CGVS, p.11). Deze weinig aannemelijke

aanleiding voor de bedreigingen die u aanhaalt, leiden er dan ook toe dat het CGVS ernstige twijfels heeft bij de bedreigingen zelf.

Verder is het opvallend dat uw kennis omtrent deze aanval van de Amerikanen eveneens bijzonder gebrekkig is. U beweert dat twintig Talibanleden stierven in deze aanval. Gevraagd wie deze personen waren, kan u alleen de Talibanleider van uw dorp, genaamd Khater, benoemen (CGVS, p.19). Verder stierven 'andere Talibanleden die onder Khater zijn bevel stonden' (CGVS, p.19). Gezien u verklaart dat Khater alleen maar de controle had over uw eigenste dorp (CGVS, p.18), kan men redelijkerwijs verwachten dat u meer informatie kan geven over de identiteit van de andere Talibanleden die in deze aanval stierven. U verklaart verder niets te weten over de aanval, zelfs niet of het Afghaanse leger bij deze aanval betrokken was (CGVS, p.19). Voor iemand die dergelijke beschuldiging naar zijn hoofd werd geslingerd kan worden verwacht dat u beter op de hoogte zou zijn van deze aanval en de gevolgen ervan. Dergelijke onwetendheid ondermijnt des te meer de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over de chronologie van de gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden nadat u terugkwam van Kaboel. Zo geeft u aan tijdens uw eerste gehoor, op DVZ, dat u werd beschuldigd van spionage bij terugkomst in uw dorp en vervolgens onderdook. Expliciet stelde u dat er ondertussen een brief kwam via de imam van de moskee (vragenlijst, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u daarentegen dat u op de hoogte werd gesteld van deze beschuldiging via de brief die u voorlegt. Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaring, blijft u echter vaag over het exacte verloop van de gebeurtenissen. Zo stelt u eerst dat u inderdaad de brief pas ontving ná dergelijke beschuldigingen om dan vervolgens te ontkennen dat u benaderd werd. Vervolgens verwijst u dan weer naar een vaag gerucht over u die informatie zou hebben doorspeeld aan de overheid (CGVS, p.20). Dergelijk vaag en inconsistent relaas ondergraaft uw geloofwaardigheid verder.

Bij de bedreigingen die u ontving vóór de aanval van de Amerikanen op Khater plaatsvond, plaatst het CGVS eveneens grote vraagtekens. Zo stelt u dat Khater u vroeg om voor hen te gaan werken, en dit omdat uw ooms actief waren in de politiek en ze daarom als 'niet-moslims' worden aanschouwd (CGVS, p.17). U beweert dat u hen simpelweg antwoordde dat u dit niet wou (CGVS, p.17), een eerder onwaarschijnlijke repliek tegenover een persoon van wie u beweert dat hij al ettelijke moorden op zijn naam heeft staan (CGVS, p.18). Hiernaast kan men verwachten dat u reeds eerder stappen zou hebben ondernomen om uw geboortedorp te ontvluchten, moest de Taliban effectief getracht hebben u te rekruteren. Hierdoor kan het CGVS aldus geen geloof hechten aan de bedreigingen die u eerder al zou hebben ontvangen.

Bovendien is ook uw gebrekkige kennis omtrent deze Khater merkwaardig. Hoewel u hem persoonlijk beweert te kennen, hij is namelijk verre familie en woonde in uw dorp (CGVS, p.18), kan u maar erg weinig informatie over hem geven. U komt namelijk niet verder dan de verklaring dat hij de leider was van de Taliban in Toto (CGVS, p.18). U kan geen antwoord geven op de vraag hoeveel Talibs onder zijn gezag vielen, noch kan u met zekerheid de naam van diens weduwe geven (CGVS, p.18). Hiernaast kan u geen antwoord geven op de vraag of hij verantwoordelijk was voor specifieke aanslagen in uw regio. Uw antwoord dat hij vele mensen zou vermoord hebben in uw dorp en altijd aan het vechten was met de overheid (CGVS, p.18), is daarbij veel te vaag en wijst er eerder op dat u terugvalt op de algemene kennis die men kan hebben omtrent de Afghaanse Taliban. Uit dit alles concludeert het CGVS dat u geen directe bedreigingen ontving van een Talibanleider genaamd Khater noch dat u een ernstige vrees hebt tegenover de Taliban.

Verder beweert u een doelwit te zijn van de Taliban omdat u banden hebt met de politieke partij van uw oom, Stana Gul Sherzad. Het CGVS kan geen geloof hechten aan de ernst van deze aangehaalde vrees. Zo stelt u niet alleen dat u geen lidkaart heeft (CGVS, p.21), maar kan u werkelijk niets vertellen over de politieke partij in kwestie (CGVS, p.7). "Voor zover ik weet is het een politieke partij", is het enige dat u laat optekenen (CGVS, p.7), wat er zeer duidelijk op wijst dat u maar matig geïnteresseerd bent in Afghan Mellat. Bovendien is het opvallend dat u tijdens uw interview op DVZ expliciet aangeeft dat u niet actief bent bij een organisatie of politieke partij (vragenlijst, vraag drie), noch enig gewag maakt van uw politieke affiliatie als zijnde de oorzaak van uw problemen (vragenlijst, vraag vijf). Dit maakt dat het CGVS uw politieke betrokkenheid dan ook niet geloofwaardig acht.

Verder is het verwonderlijk dat u verklaart dat uw vader tot op de dag van uw gehoor op het CGVS in uw geboortedorp zou wonen, dit terwijl zijn zoon zou worden gezocht door de Taliban en de rest van zijn

gezin naar Jalalabad zou zijn gevlucht na een bombardement op jullie huis een vijftal maanden geleden. Men kan verwachten dat ook hij reeds de nood zou gevoeld hebben om te vluchten. Bovendien verklaart u niet te weten of uw vader problemen ondervond voor of na het bombardement op uw huis (CGVS, p.16 & 18). Hij zou dergelijke informatie achterhouden om u niet ongerust te maken (CGVS, p.16). Gezien uw veelvuldige contacten met uw gezin (CGVS, p.6) lijkt het ongeloofwaardig dat u niet op de hoogte zou worden gesteld van dergelijke confrontaties. Uw verklaring kan aldus niet als afdoende worden beschouwd.

Verder dient te worden opgemerkt dat u zich gedurende uw gehoor op het CGVS ook wat andere aspecten van uw relaas betreft niet altijd betrouwbaar opstelt. Zo wijzigt u de huidige locatie van uw moeder, broer en twee zussen van Toto naar Jalalabad (CGVS, p.6 & 16), geeft u eerst aan nooit in Jalalabad te zijn geweest (CGVS, p.4) om hier, na een confrontatie met uw facebook-profiel, op terug te komen en toe te geven dat u er wel een paar keer bent geweest (CGVS, p.13 & 15). Dergelijke wijzigingen ondermijnen des te meer uw algemene geloofwaardigheid.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

(...)

Daarenboven stelt het CGVS zich vragen bij uw werkelijke nood aan bescherming. U stelt voorafgaand aan uw asielaanvraag in België twee maanden bij uw neef in Duitsland te hebben geleefd. Voor iemand die werkelijk een nood aan bescherming heeft is het bevreemdend om deze niet onmiddellijk in te roepen. Bovendien had u deze nood aan bescherming eveneens in Duitsland kunnen vragen. Gevraagd achter waarom u dit niet deed, antwoordt u dat u van België houdt (CGVS, p.20), een verklaring die niet als afdoende kan worden gerekend voor iemand die zich op internationale bescherming wil beroepen.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit die in deze beslissing niet betwist wordt. De kopie van de partijkaart en de kopie van het paspoort van uw oom X, de kopie van de huidige en de vorige partijkaart van uw vader en de kopie van het paspoort van uw neef W.(...) S.(...) bevestigen de identiteit en het lidmaatschap van uw familieleden. Echter, hiermee wordt nog niet aangetoond dat u ook maar iets met Afghan Mellat te maken heeft, laat staan dat deze documenten bewijs leveren voor uw beweerde problemen met de Taliban. Dezelfde opmerkingen kunnen worden gemaakt bij de kalender van "Afghan Milat". Ook deze kan uw geloofwaardigheid niet herstellen. Wat betreft de dreigbrief van de Taliban, dient te worden opgemerkt dat dergelijk document uw relaas slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De foto's en het videofragment waarop een kind (volgens u uw broer) te zien is met verwondingen, zijn evenmin bewijskrachtig. Ook al zou worden aangenomen dat de jongen in het videofragment effectief uw broer is, dan nog kan men gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemen dat deze persoon deze verwondingen opliep ten gevolge een bombardement op uw huis."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker brengt middels zijn verzoekschrift geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, maar beperkt zich hoofdzakelijk tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete en pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, met name dat i) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door de taliban zou zijn beschuldigd van het doorspelen van informatie over hen louter en alleen omdat hij zijn oom X in Kaboel zou hebben ontmoet, (ii) deze vermeende beschuldiging in contrast staat met verzoekers bijzonder gebrekkige kennis in verband met

de taliban, (iii) verzoeker slechts een gebrekkige kennis heeft omtrent de aanval op de taliban die hem verdacht zou hebben gemaakt en omtrent de talibanleider die daarbij zou zijn omgekomen, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd wat betreft de chronologie van de gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden na zijn terugkeer uit Kaboel, (v) er geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die verzoeker vóór voormelde aanval op de taliban zou hebben ontvangen, (vi) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers betrokkenheid bij de politieke partij van zijn oom, (vii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader tot op heden in zijn geboortedorp zou wonen terwijl de rest van zijn familie zou zijn gevlucht naar Jalalabad, (viii) verzoeker zowel wat betreft de huidige locatie van zijn familieleden als zijn verblijf in Jalalabad wisselende en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd doorheen zijn gehoor.

Waar verzoeker volhardt in zijn verklaring steeds met argusogen te zijn bekeken omwille van zijn band met zijn oom, verklaart hij niet waarom de taliban uitgerekend hem zouden hebben verdacht van het doorspelen van informatie die zou hebben geleid tot een aanval van de Amerikanen waarbij meerdere talibanleden zouden zijn omgekomen. Dat de toevalligheid dat verzoeker op bezoek was bij zijn oom in Kaboel op het moment van de aanval hiervan voor de taliban een voldoende indicatie zou zijn geweest, is niet aannemelijk, minstens wordt dit op geen enkele manier aan de hand van concrete elementen gestaafd.

Verzoekers opmerking dat hij nooit heeft beweerd daadwerkelijk informatie over de taliban te hebben doorgegeven aan zijn oom of aan de partij Afghan Mellat doet geen afbreuk aan de vaststelling dat eventuele verdenkingen van spionage aan zijn adres in schril contrast staan met zijn gebrekkige kennis van de talibanleden die zouden zijn gevisieerd bij voormelde aanval van de Amerikanen.

Verzoekers betoog dat hij veel meer weet over voormelde aanval maar dat hem niet voldoende vragen werden gesteld om deze kennis te kunnen bewijzen, is niet ernstig. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor letterlijk: *“Toen die aanval gebeurde was ik in Kaboel. Toen ik terugkwam, beschuldigden ze mij. Ik weet niets over die aanval, waarin 20 personen stierven.”*. Toen hem verduidelijking werd gevraagd over de betrokkenheid van het Afghaanse leger, antwoordde hij: *“Dat weet ik niet. Ik was er niet bij.”* (stuk 5, gehoorverslag, p. 19). De Raad ziet aldus niet in met welk nut er meer kennisvragen hadden moeten gesteld worden, nu verzoeker zelf aangaf niets over de aanval te weten.

Door louter zijn verklaringen met betrekking tot talibanleider Khater te herhalen doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing.

Verzoeker slaagt er verder niet in te verklaren waarom zijn vader, in tegenstelling tot de rest van zijn familie, na de bomaanslag op zijn huis niet de nood heeft gevoeld om zich in veiligheid te brengen en te vluchten. De uitleg dat zijn vader niet in gevaar is omdat hij noch verzoekers broer werd gevraagd zich bij de rechtbank van de taliban te melden en de taliban uit schrik voor eventuele clanconflicten op hem geen wraak wensen te nemen, overtuigt niet. Uit verzoekers eerdere verklaringen blijkt immers niet dat de taliban zijn familieleden ontzien bij hun vermeende pogingen om verzoeker te treffen, wel in tegendeel. Verzoeker verklaarde dat de taliban na zijn vertrek uit zijn land van herkomst naar zijn ouderlijk huis kwamen en naar hem vroegen. Vervolgens zouden ze een bom naar het huis hebben gesmeten, waardoor zijn broer gewond zou zijn geraakt (stuk 5, gehoorverslag, p. 16).

Verzoekers bewering als zou hij tijdens zijn gehoor nooit hebben ontkend in Jalalabad te zijn geweest, doch enkel dat hij er zou hebben gewoond, vindt geen steun in het gehoorverslag. Gevraagd of hij vrienden heeft in Jalalabad, antwoordde verzoeker: *“Neen, ik ben daar nooit geweest.”*. Nadat hem vervolgens werd gevraagd of hij er nooit was geweest, wijzigde hij zijn verklaring en stelde hij in Jalalabad te zijn gepasseerd toen hij naar Kaboel ging (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Geconfronteerd met de informatie die blijkt uit zijn profiel op Facebook, ontkent verzoeker verder in zijn gehoor aanvankelijk opnieuw dat hij ooit in Jalalabad zou hebben gewoond of geweest, om vervolgens aan te geven dat hij er twee keer is geweest om zich er te laten behandelen voor maagproblemen (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Dergelijke steeds wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen duiden erop dat verzoeker geen duidelijkheid wenst te verschaffen omtrent zijn verblijf in Jalalabad.

De bij het verzoekschrift gevoegde verklaringen van respectievelijk de secretaris van een voormalig partijvoorzitter en de partijleider en voorzitter van Afghan Mellat (stuk 3) kunnen geen ander licht werpen op de appreciatie van verzoekers asielrelaas. Deze verklaringen hebben immers een duidelijk gesolliciteerd karakter aangezien ze werden opgesteld ter ondersteuning van verzoekers asielaanvraag en afkomstig zijn van personen die verzoekers aanvraag gunstig gestemd zijn, met name verzoekers

oom en een partijgenoot van die oom. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat deze verklaringen niet ondertekend zijn en het geen originele documenten betreft, zodat ze door eender wie eender waar en wanneer kunnen zijn opgesteld. Deze verklaringen bevatten overigens geen gedetailleerde verklaringen die verzoekers relaas zouden kunnen ondersteunen. Derhalve kan aan deze stukken geen bewijswaarde worden gehecht.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. Derhalve kan hem het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Inzake de bereikbaarheid van en veiligheid in voormeld vestigingsalternatief, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"(...) Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele

bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 3 oktober 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul dat tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat bepaalde buitenwijken van de stad in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar liggen. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van

de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. (...).

De verwerende partij brengt per aanvullende nota van 1 september 2017 een kopie bij van de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017, waaruit blijkt dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad nog steeds actueel en correct is.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing zich beperkt tot een zeer korte motivering omtrent het geweld in zijn regio van herkomst, gaat hij eraan voorbij dat *in casu* de veiligheidssituatie in Jalalabad dient te worden beoordeeld nu deze stad als intern vestigingsalternatief naar voren wordt geschoven.

In zoverre verzoeker betoogt dat bepaalde factoren ten onrechte niet in rekening werden gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Jalalabad, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn kritiek steunt op een passage uit voormelde UNHCR *Eligibility Guidelines* van 19 april 2016 die klaarblijkelijk betrekking heeft op factoren die in de context van het conflict in Afghanistan relevant zijn om te bepalen of een geval van geweld voldoende ernstig is om als vervolging te kwalificeren. Echter, het aanhalen van algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de in de bestreden beslissing opgenomen analyse van de veiligheid in Jalalabad niet langer actueel of correct zou zijn.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad, de hoofdplaats van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo bent u opgeleid en ging u tot en met de negende graad naar school (CGVS, p.8).

Voorts blijkt dat u beschikt over een aanzienlijk netwerk in Jalalabad. Zo kan het CGVS uit uw vriendenlijst op uw facebook-profiel afleiden dat u een niet verwaarloosbaar aantal contacten heeft die in Jalalabad wonen of studeren (zie administratief dossier). Hiernaast wonen uw moeder, broer en twee zussen er ook, in een woning van uw oom nabij de universiteit van Jalalabad. U liet zich op deze locatie fotograferen en gebruikte de foto zelfs een tijdlang als uw profielfoto. Daarenboven geeft u zelf aan op uw facebook-profiel dat u afkomstig bent van Jalalabad, wat er op wijst dat u minstens een bepaalde affiniteit met de stad hebt (zie administratief dossier). Het CGVS kan alleen maar concluderen dat u niet alleen over een netwerk beschikt in Jalalabad, maar daar tevens op de materiële steun van uw oom kan rekenen.

Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die tot de Pasjtoense meerderheid behoort en die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde

woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen stelde u dat de Taliban de controle heeft over heel Afghanistan en dat ze u aldus overal zouden vinden, omdat u nu eenmaal beschuldigd werd (CGVS, p.21). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. (...)"

Verzoeker voert geen enkel concreet element aan dat afbreuk vermag te doen aan bovenstaande motivering met betrekking tot de redelijkheid van het voorgestelde vestigingsalternatief.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.9. Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF